

POSTANOWIENIE

26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku Ł.S. i P.S.

z udziałem D.S.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej Ł.S. i P.S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z 16 stycznia 2025 r., II Ca 396/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. oddala wniosek uczestniczki o zasądzenie od
wnioskodawców kosztów postępowania kasacyjnego.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 13 listopada 2023 r Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawcy T.S. i uczestniczki D.S. wchodzi prawo własności nieruchomości gruntowej z rozpoczętą budową domu jednorodzinnego, szczegółowo opisanego w uzasadnieniu, dokonał podziału majątku wspólnego stron, w tym zniesienia współwłasności nieruchomości, w ten sposób, że składnik ten przyznał na wyłączną własność wnioskodawcy T.S. Zasądził od wnioskodawcy T.S. na rzecz uczestniczki D.S. kwotę 153 500 zł tytułem spłaty jej udziału w majątku wspólnym.

Od postanowienia Sądu I instancji wnioskodawca wniósł apelację, którą postanowieniem z 16 stycznia 2025 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze oddalił.

Od postanowienia Sądu II instancji Ł.S. i P.S. (następcy prawni T.S.) wnieśli skargę kasacyjną i na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., wnieśli o przyjęcie jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. m.in. postanowienia SN z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Z istoty postępowania kasacyjnego wynika, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do ponownej oceny dowodów, czy też badania poprawności poczynionych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sądy *meriti*, które to ustalenia

stanowią podstawę rozstrzygnięcia, gdyż jest nimi związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, może tylko zbadać, czy Sądy obu instancji dokonując ustaleń nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku (postanowienie SN z 19 września 2022 r., I CSK 4256/22).

Niedopuszczalne jest powoływanie się w skardze kasacyjnej na przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, które wyrażają przekonanie skarżących o dokonaniu wadliwej oceny dowodów i stanowią polemikę z ustaleniami sądów *meriti*. Tymczasem sami skarżący stwierdzają, że mimo konieczności uzupełnienia materiału dowodowego o pominiętą opinię uzupełniającą Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, przyjął ustalenia faktyczne za własne. W istocie zaś kwestionują ustalenia Sądu I Instancji, który ustalił stan budynku w dacie ustania wspólności majątkowej, a następnie ustalił wartość nieruchomości według cen w chwili orzekania. Z treści opinii biegłego L.T. wynikało jaka jest wartość nieruchomości według stanu z chwili podziału majątku wspólnego, natomiast nakład wnioskodawcy na wspólną nieruchomość poczyniony po ustaniu wspólności majątkowej nie podlega rozliczeniu, gdyż to wnioskodawca w ramach podziału majątku wspólnego otrzymał tę nieruchomość wraz z poczynionymi przez niego nakładami.

Powołana zatem przez skarżących przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Małgorzata Manowska

(M.M.)

[SOP]